

Arrest

nr. 159 426 van 28 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 26 december 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 december 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. AKHAYAT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juli 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 13 februari 2012 wordt de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden en een boete van 200 EUR voor het ontvangen van gestolen goederen en als hoofd van een criminele samenzwering.

1.4. Op 16 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. ongegrond wordt verklaard.

1.5. Op 4 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard.

1.6. Op 4 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor een termijn van acht jaar.

1.7. Op 24 april 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

1.8. Op 23 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag vermeld in punt 1.7. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.9. Op 17 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij reeds werd bevolen het grondgebied te verlaten en dat de termijn voor de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in hoofde van de verzoekende partij vijf dagen bedraagt. Zij meent dat de vordering laattijdig werd ingediend en om die reden onontvankelijk is.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Het betreft hier beroepstermijnen voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. *Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 7: "Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."*) Beroepstermijnen raken de openbare orde.

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

"6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds op 26 september 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten (met inreisverbod) van 4 september 2013 werd betekend. Deze beslissing is definitief, aangezien niet blijkt dat hiertegen een beroep werd ingediend.

De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is dus een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 18 december 2015. Dit wordt door de verzoekende partij bevestigd in haar verzoekschrift onder punt I. FEITEN. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 19 december 2015 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 26 december 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 23 december 2015 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De Raad herhaalt dat de beroepstermijnen van openbare orde zijn en wijst erop dat deze strikt dienen te worden toegepast.

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

3.2. Overeenkomstig artikel 39/82, §4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam.

De verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt de laattijdigheid van het beroep toegelicht in die zin dat werd aangetoond dat de laattijdige indiening van het beroep aan overmacht te wijten is.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen overmacht aantoonde die haar *in casu* ontslaat van de plicht om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen binnen de wettelijke voorziene beroepstermijn.

3.3. De raadvrouw van de verzoekende partij, die *loco de dominus litis* verschijnt, betoogt dat zij een andere interpretatie van de vreemdelingenwet hanteert en meent dat de beroepstermijn van vijf dagen in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet niet geldt en het beroep aldus niet onontvankelijk is wanneer de eerste verwijderingsmaatregel een zuiver en losstaand bevel om het grondgebied te verlaten zonder begin van werkelijke uitvoering betreft. Zij verwijst hiervoor naar de arresten van de Raad met nrs. 157 267 en 157 488 van respectievelijk 28 november 2015 en 30 november 2015, waarvan zij een gedepersonaliseerde kopie neerlegt ter terechtzitting.

De Raad stelt vast dat zulke uitlegging evenwel geen steun vindt in de bewoordingen van voormelde bepaling. Artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet heeft het enkel over “*een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel*” en niet over een verwijdering of terugdrijvingsmaatregel die gepaard gaat met vasthouding met oog op verwijdering.

De raadvrouw geeft aan het begrip verwijderingsmaatregel een betekenis die neerkomt op de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting, d.w.z. de fysieke verwijdering uit de lidstaat. De Raad stelt daarbij echter vast dat de fysieke verwijdering van het grondgebied een materieel feit is waar als dusdanig geen beroep tegen kan worden ingediend. Het administratief beroep heeft noodzakelijk betrekking op de administratieve beslissing tot die verwijdering; aldus dient een verwijderingsmaatregel te worden onderscheiden van de fysieke handeling van de verwijdering. Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Zoals hoger reeds werd uiteengezet moet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk worden beschouwd als zulk een verwijderingsmaatregel. De Raad acht de tekst van artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet duidelijk. De beroepstermijn van vijf dagen bij een tweede verwijderingsmaatregel betreft een primaire ontvankelijkheidsvoorwaarde die geen nadere interpretatie vergt.

Betreffende de verwijzing ter terechtzitting naar recente rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

3.4. In zoverre de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift tot het vorderen van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de *in casu* bestreden beslissing, betreffende ontvankelijkheid van de vordering, wijst op artikel 39/82, §4, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er enkel op dat het gegeven dat artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarin onder meer wordt bepaald dat de Raad een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, onmiddellijk volgt na artikel 39/82, §4, derde lid van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op manifest laattijdige vorderingen, niet inhoudt dat de vaststelling inzake manifeste laattijdigheid van de vordering moet wijken voor het enkele gegeven dat een grief gegrond op de bepalingen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in het verzoekschrift wordt ontwikkeld.

In de voorbereidende werken van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State kan gelezen worden:

“Een korte beroepstermijn wordt als redelijk beschouwd. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard worden ingebouwd. Termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of bepaalde financiële drempels worden ingebouwd in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De nieuwe termijn moet volstaan voor de vreemdeling om het nodige te doen om een uiterst dringend beroep in te dienen bij de Raad. Tegelijkertijd blijft de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet te lang in het ongewisse over de termijn waarbinnen hij een repatriëring of terugdrijving kan organiseren. Indien de vreemdeling binnen deze termijn geen uiterst dringende procedure opstart, dan kan de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene terugdrijven of repatriëren.

Indien de vreemdeling na deze termijn een uiterst dringende procedure wenst te op te starten, dan zal dit onontvankelijk zijn. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingediend beroep toch behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). De vreemdeling heeft echter zoals steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Een andere nieuwigheid betreft het voorzien van een bijzondere beroepstermijn indien de vreemdeling reeds het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wanneer een volgende beslissing wordt genomen (bijvoorbeeld inzake een meervoudige asielaanvraag), om te kunnen garanderen dat ingestelde meervoudige procedures binnen een redelijke termijn kunnen afgehandeld worden. Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden". (Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 8-9)

In de voorbereidende werken kan voorts gelezen worden, "Het artikel 39/82, § 2, van de wet bevat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze voorwaarde die op het ogenblik dat de rechter over het beroep oordeelt moet worden nagegaan, mag de Raad niet verhinderen een door de verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit een schending van de grondrechten van de mens onderzoekt ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden te onderzoeken, indien deze voorwaarde bijgevolg onverzoenbaar is met de eis van de daadwerkelijkheid van een beroep en in het bijzonder met de vereiste van een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke dergelijke grief." (Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 9-10).

Deze passage gaat echter over de invulling van de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij vorderingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en handelt niet over de beroepstermijn.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet uiteenzet waarom zij geen beroep met dergelijke grieven gegrond op de bepalingen van het EVRM, zoals ontwikkeld in onderhavig verzoekschrift, ontwikkelde tegen de hogervermelde eerdere verwijderingsmaatregel van 4 september 2013.

3.5. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

N. VERMANDER